

Veronika Skalecká

S T U

D Á N

K A

motto

Studánka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Veronika Skalecká

Studánka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Veronika Skalecká

STU
DÁN
KA

motto

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Veronika Skalecká, 2025

Cover photo © Silas Manhood / Trevillion Images

ISBN tištěné verze 978-80-267-2862-7

ISBN e-knihy 978-80-267-2863-4 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2870-2 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2871-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Následující příběh a jeho postavy jsou zcela smyšlené. Děj se odehrává se v Pardubicích, zejména v městské čtvrti Studánka, v okolí místní základní školy a blízkého lesa. Tím však podobnost se skutečností končí. Názvy ulic této čtvrti i jména jejích obyvatel jsou smyšlené. Popis okolí školy a čtvrti Studánka je pro potřeby příběhu zjednodušený.

Rok 2015

Dveře budovy tělocvičny v rozlehlém areálu základní školy se otevřely a ven vyšel poslední hlouček dívek se sportovními taškami přehozenými přes rameno. Pozdní podzimní večer už dávno seslal na okolí tmu. Na začátek prosince byl nezvykle teplý den, ale prudký vítr, který v poryvech lomcoval holými větvemi stromů, všechny zaháněl z venku do tepla a bezpečí jejich domovů.

Dívky se zastavily ve světle lampy, které dopadalo na asfaltovou cestu, vedoucí od vchodu do tělocvičny až k nedaleké brance propouštějící návštěvníky školního areálu dovnitř a ven. Něčemu se společně zasmály. Vysoká dívka v červené bundě a béžové čepici, zpod které jí na záda splývaly dlouhé tmavé vlasy, se v náhlém poryvu větru zachvěla zimou. Přitáhla si límec bundy ke krku a podívala se do ulice za plotem školy, kde každý úterní podvečer obvykle parkoval. Teď tu však známé auto i povědomá tvář za volantem chyběly. Na parkovacím místě pro návštěvníky školy stála jen stará modrá fabie se zhasnutými světly a vypnutým motorem. Zdálo se jí, že v šeru auta vidí nějakou tvář, která hlouček dívek pozoruje.

„Kde máš tátu?“ zeptala se jí jedna z dívek a netrpělivě přešlápla. V nevlídném počasí se tu nikomu nechtělo zbytečně otálet.

„Nevím, asi má zpoždění,“ pokrčila tmavovláška nenuceně rameny. „Bude tu určitě každou chvíli, klidně běžte.“

Usmála se na ostatní dívky. Ty se s ní rozloučily, zamávaly jí a společně se vydaly pěšky k nedalekému sídlišti.

Dívka se znovu rozhlédla. Starší shrbená paní v dlouhém šedém kabátě a modrém kulichu s bambulí opodál venčila hnědého jezevčíka. Ten opatrně našlapoval a očichával trávník. Vypadal, že už je taky věkem v psím důchodu.

Tmavovláška vytáhla z kapsy bundy mobil a podívala se na něj. Čtvrt na sedm. Zaváhala a přemýšlela, jestli má tátovi zavolat. Pak ale strčila telefon zpátky do kapsy a vydala se ulicí, kterou její otec vždy přijížděl. Pod nohama jí šustilo spadané listí, které vítr honil po šedivém chodníku. Několik dní bylo sucho, ale teď bylo ve vzduchu cítit, že se blíží déšť. Snad nezmoknu, pomyslela si tmavovláška.

V křoví vedle cesty něco zapraskalo. Dívka sebou polekaně trhla a podívala se směrem k temnému houští. Nic však nezahlédla. Nejbližší pouliční lampa, z níž vycházelo matně žluté světlo, které za ní nechávalo dlouhý stín, náhle zablikala a zhasla. Tmavovláška se zastavila ve stínu stromu a znovu se rozhlédla. Její netrpělivost se pomalu měnila na naštvání. Není to poprvé, co se zpozdil.

Kde jen vězí?

Vysoký muž v přesně padnoucím obleku s roztržitým úsměvem na tváři potrásl rukou jinému muži v podobně drahém obleku a zavřel za ním dveře. Konečně se podíval na mobil. Osmnáct čtyřicet. Sakra! Kristýnu měl vyzvednout před půl hodinou. V historii volání našel její jméno a kliknul na ikonu zeleného telefonu.

„Volaný účastník není dostupný.“

Sakra! Zaklel v duchu znovu. Musí mít vybitý mobil. To je tím, jak si pořád s někým píše. Rychle zastrkal několik papírů do černé kožené aktovky, zavřel matně stříbrný notebook a po krátkém zaváhání ho dal také do aktovky. Až Kristýna půjde spát, může přece ještě pracovat. Pak zhasl světla a vyšel z kanceláře. Sekretářka už byla dávno pryč. Zmáčkl tlačítko na výtahu a netrpělivě podupával nohou. Když ve svém velkém černém SUV vyjížděl z parkoviště v centru města, začaly mu na přední sklo auta dopadat první dešťové kapky. Spěchal přes město k základní škole, kde měl dceru po tréninku vyzvednout. Na přechodu pro chodce málem srazil muže, který už vkročil do silnice. Chodec za ním něco rozčileně zakřičel a zamával pěstí. Muž v autě si ho nevšímal. Snad se o tom zpoždění Kristýna nezmíní své mámě. Dovedl si představit výčitky bývalé manželky. *Pořád dáváš přednost jenom práci. Copak se nemůžeš jednou postarat o svoji dceru? Záleží ti vůbec na někom kromě sebe?*

Děšť mezitím zesílil. Stěrače auta rychle kmitaly ze strany na stranu a sotva stíhaly stírat proudy vody z předního skla. Konečně zabočil z hlavní silnice do menší ulice, mezi rodinné domy, kterými byla škola obklopená. Když přijížděl opuštěnou ulicí k základce, Kristýnu nikde neviděl. Zastavil u chodníku, stěrače nechal běžet a rozhlížel se. Přes hustý déšť bylo špatně vidět. Zdálo se ale, že nikde nikdo není. Kdo by také v takovém počasí stál venku. Třeba se Kristýna někde schovala. Znovu zkusil vytočit dceřino číslo. Zbytečně, mobil byl nedostupný. Naštvaně bouchnul rukou do volantu. Pak vypnul motor, z přihrádky ve dveřích vytáhl skládací deštník a vystoupil z auta do prudkého deště. Došel k budově školy a zase zpátky. Jeho dcera tu ale nebyla.

Rok 2023

1. ČÁST

ZMIZENÍ

1.

Petr sebou trhl a otevřel oči. Byla tma. Mobilní telefon na nočním stolku neodbytně vyzváněl a vibroval. Zašmátral ve tmě rukou po stolku a zvonící telefon omylem smetl na zem.

„Krucinál,“ zachraptěl rozespale, natáhl se po vypínači lampičky a rozsvítil ji. V nečekaně ostrém světle zamžoural rozespalýma očima. Posadil se na posteli, nohy spustil na zem a sebral telefon.

„Brázda,“ přijal ochraptělým hlasem hovor, zatímco si prsty druhé ruky mnul unavené oči.

„Šéfe, omlouvám se, že vás budím. Ale myslím, že byste se našel, kdybych to neudělal. Tohle vás bude zajímat,“ ozval se na druhé straně hlas sloužícího policisty. Zněl vzrušeně. A pokračoval.

Petr Brázda si přestal mnout oči. Chvilí beze slova a bez hnutí naslouchal. Uvědomil si, že zadržuje dech, a cítil, jak se mu pomalu ježí chlupy na zátylku. Během několik vteřin byl úplně vzhůru.

O půl hodiny později, v půl třetí ráno, zastavil Petr svou služební škodovku na sídlišti Dubina před jedním z několika desítek panelových domů, které se tu začaly stavět na konci sedmdesátých let. Navzdory tomu, že šlo o typickou výstavbu identických vícepatrových bytových domů,

nepůsobilo sídliště jako jednolitá masa betonu. Jeho obyvatelé totiž měli hned několik možností, jak se dostat rychle do přírody. Na východ se rozprostíralo pole, přes které se dalo dojít do blízké vesnice Spojil. U jižního kraje této vesnice pak začínal stinný Studánecký les, který lemoval kraj sídliště a táhl se až k základní škole Studánka. Právě les byl pro místní oblíbeným cílem procházek i vyjížděk na kole. Petr Brázda však do něj už roky nevkočil.

Před vchodem do panelového domu postávali dva policisté. O kousek dál Petr zahlédl hlouček dalších kolegů, jak o něčem diskutují.

„Dobrej. Tak co máte?“ zajímal se Petr, když přistoupil ke dvěma policistům u vchodu. V jednom z nich poznal kolegu, který mu telefonoval. V tu chvíli se k nim prudce otočila žena z druhé skupiny a rychlým krokem přešla k Petrovi.

„Co tu děláš?“ zeptala se ho bez pozdravu mladší kolegyně Hana Mrázová. Tváře jí zimou zčervenaly a mezi obočím se jí udělaly dvě kolmé hluboké vrásky, jak se na Petra mračila. Než stačil Petr promluvit, ozval se jeden z policistů.

„Já jsem mu zavolał,“ pokrčil provinile rameny Michal Zavadil, který patřil k obvodní policii se sídlem na Dubině a s Petrem v minulosti spolupracoval na několika případech. Pak se otočil k Petrovi.

„Nemáme nic,“ řekl mu. „Čtrnáctiletá Eliška Drábková se večer nevrátila domů. Naposledy ji viděly kamarádky, když se s ní loučily před školou po basketbalovém tréninku,“ na chvíli se odmlčel. „Na Studánce,“ dodal po několika vteřinách a podíval se Petrovi vyčkávavě do očí.

Po tréninku. Na Studánce. Petr měl pocit, jako by mu srdce sevřela ledová pěst.

„Jak to, že to bylo nahlášený tak pozdě?“

„Pohřešovaná se měla jít po tréninku ještě učit ke kamarádce na zítřejší test ze zeměpisu. Její matka, Ilona Drábková, žije sama se dvěma dětmi. Mladší syn je nemocný, a když ho matka po osmé dávala spát, sama u něj usnula. Až když se o půlnoci vzbudila, zjistila, že se její dcera nevrátila domů. Jenže se ukázalo, že nedorazila ani večer ke kamarádce. A telefon má vypnutý.“

„Do prdele,“ ulevil si Petr. „Takových ztracených hodin.“

O několik hodin později, v půl osmé ráno, už pil Petr třetí kafe od chvíle, kdy ho probudil noční telefonát. Někdo zaklepal na dveře jeho kanceláře a dveře se bez vyzvání otevřely. Do nevelké místnosti vstoupil náměstek ředitele pardubického Krajského ředitelství policie pro Službu kriminální policie a vyšetřování, Petrův přímý nadřízený.

Petr seděl za stolem, před sebou černou kávu v reklamním hrnku s logem místní nábytkářské firmy, který dostal kdysi dávno, když si zařizoval byt. Přehrabával se v kupě papírů, jako by něco hledal.

„Ahoj, Romane,“ pozdravil svého šéfa, aniž zvedl hlavu od ležster.

„Ahoj, Petře,“ policejní náměstek opětoval pozdrav a posadil se na volnou židli na druhé straně stolu.

„Nevypadáš, že by ses dneska dvakrát dobře vyspal.“

„Hm, jel jsem v noci k případu,“ potvrdil mu nepřítomně Petr.

„Já vím. A nechápu, cos tam dělal.“

Petr konečně nechal přehrabávání papírů a zvedl hlavu.

„Hana tě informovala?“

„Hledané osoby má na starosti ona.“

„Jo, jenže tohle je něco jinýho.“

„Proč myslíš?“ zamračil se na něj Roman Krátký.

„Copak ty to nevidíš?“

„Ne, nic nevidím. Žádná spojitost s žádným případem tu není. Aspoň zatím. A jestli jsi přesvědčenější o opaku, tak bych byl rád, aby ses zase uklidnil, a hlavně ty svoje hypotézy nikde neroztruboval. Čtrnáctiletá holka nepřišla domů. Tečka. To se stává denně po celý republice. Jako bys to nevěděl! A devadesát devět celých devět procent ztracených dětí se dostane zase brzy domů.“

Policejní náměstek Krátký a Petr Brázda byli stejně staří a nastupovali k policii ve stejný čas. Ale zatímco Petr byl po dvou desítkách let u policie jen komisařem s hodností poručíka, Roman Krátký byl už dávno plukovník a Petrův nadřízený. Na své postavení se hodil, nebyl vznětlivý jako Petr, nedělal unáhlená rozhodnutí. A neobětoval policejním případům svůj soukromý život. Petrovi zpravidla nedával najevo svou nadřízenost, kromě vzácných chvil, kdy byl opravdu rozčilený. Jako teď.

„Tohle řekni rodičům Kristýny Soukalové. Vlastně, teď už to můžeš říct jen její mámě,“ podíval se Petr svému šéfovi vyzývavě do očí.

Náměstek chvíli vypadal, že mu na to něco našťavaného odsekne, ale nakonec si to zřejmě rozmyslel. Povzdechl si a vstal.

„Drž se od toho zatím dál. Nezapomeň, co všechno tě to tehdy stálo.“ Zamířil ke dveřím. S rukou na klíče se ještě otočil.

„Jo a všechno nejlepší k narozeninám.“

Petr Brázda si z varování svého nadřízeného nic nedělal. Případ pohřešované dívky neměl v úmyslu pustit z hlavy. Celý den zpovzdáli sledoval, jak vyšetřování probíhá. Za

dopoledne stihli jeho kolegové provést řadu výsledků, ale ke zjištění, kde je ztracená dívka, se zatím, jak se zdálo, ani o kousek nepřiblížili. Na zpravodajských webech už visely články o jejím zmizení doprovázené fotografií.

Čtrnáctiletá Eliška Drábková, zdánlivě stáří 15 let, dlouhé tmavě hnědé vlasy, hnědé oči, 166 centimetrů vysoká. Na sobě měla zelenou bundu, černé džíny a přes rameno černou sportovní tašku, na hlavě fialovou čepici, na nohou černé sportovní boty značky Nike. Naposledy viděna v šest hodin večer před Základní školou Studánka.

Z fotografie se na Petra dívala hezká dívka, neusmívala se a pohled měla trochu smutný. Její obličej byl drobný, malý nos i ústa, nad pravým obočím malá jizvička v podobě bledé čárky. Rovné vlasy měla rozpuštěné, na jedné straně zastrčené za uchem, na druhé jí lehce padaly do obličeje.

V případě, že můžete k výskytu pohřešované podat jakékoliv informace, volejte na linku 158. Za poskytnutou pomoc děkujeme.

Roman měl pravdu, takové články se objevovaly téměř každý den. Každou chvíli se nějaké dítě nevrátilo včas domů. Denně byly policii hlášeny desítky ztracených dětí, většina z nich se našla dřív, než po nich začala policie skutečně pátrat. Někteří rodiče totiž hlásili pohřešované dítě hned, jakmile se jen trochu opozdilo. I když šlo často o plané popluchy, Petr věděl, že je to lepší, než když rodiče s ohlášením policii vyčkávají a jim utíká drahocenný čas. Čím déle bylo dítě pohřešované, tím hůře se hledalo. Tak jako tak, většina ztracených dětí se vždycky zase našla, statistiky mluvily jasně, v tom měl Roman Krátký pravdu. Přesto měl Petr neodbytný a nepříjemný pocit déjà vu. Přesně tohle už jednou zažil.

„Dobrej, šéfe,“ pozdravil Petra jeho mladší kolega, který náhle vpadl do místnosti jako velká voda. Dveře se rozlétly, a než je stačil Tomáš Hradílek chytit, hlasitě bouchly o stěnu místnosti. Otlučená omítka svědčila o tom, že se mu to nestalo poprvé.

„Fajn, že tě napadlo ukázat se v práci,“ houkl na něj Petr místo pozdravu, zatímco si Tomáš svlékal černou bundu.

„Měl jsem dopoledne volno,“ řekl překvapeně Tomáš a zvedl obočí. „Byli jsme se ženou u doktora, hlásil jsem vám to předem. No, trochu se to protáhlo,“ dodal provinile, když se podíval na nástěnné hodiny.

Petr něco zabručel a dál upíral pohled do počítače.

Na mladšího kolegu, který k nim nastoupil před pouhými třemi měsíci, si stále ještě nezvykl. Věděl, že jeho nepřívětivé chování vůči němu je nespravedlivé. O čtrnáct let mladší Tomáš, který s ním sdílel kancelář a také řešení násilných trestných činů, mu nic špatného neudělal. Petr se na něj zadíval a přemýšlel, co přesně mu na něm vadí.

Tomáš byl vysoký dobrých sto devadesát pět centimetrů, takže co se týče výšky, s Petrem si nijak nezadal. Mezi jejich kolegy v budově policie se tak společné kanceláři Petra a Tomáše začalo brzy říkat „u čahounů“. Tomáš byl spíš vyhublý, ale bylo znát, že občas posiluje. Na rozdíl od Petra, který do práce střídal pomačkané košile a sepraná polo trička, nosil Tomáš většinou perfektně vyžehlenou košili s knoflíky pečlivě zapnutými až ke krku. Světle hnědé vlasy měl úhledně sčesané na stranu a byl vždy čerstvě oholený.

Objektivně vzato byl Tomáš dost přátelský a pracovitý, ostatní kolegové ho měli rádi. Nezdráhal se nabídnout pomoc, kdykoliv někdo potřeboval, a vypadal, že je stále dobře naladěný. Právě jeho nezměrný optimismus Petrovi, kterého ostatní považovali spíš za mrzouta, lezl na nervy. Petr si

přejel rukou přes strniště na bradě a pak si prsty prohrábl rozčuchané vlasy, ve kterých se mu už objevilo pár šedivých pramínek. Možná ho štválo i to, že se Tomáš tolik staral o svůj zevnějšek. Vypadal, jako by ráno v koupelně trávil až příliš času před zrcadlem. Šampóněk, říkala takovým Tereza a Petr se při vzpomínce na ni neubránil pousmáním.

„Slyšel jsem, že máte narozeniny. Všechno nejlepší, šéfe,“ vytrhl ho z přemýšlení Tomášův hlas. Podíval se na svého mladšího kolegu, který mu s rozpačitým úsměvem podával zabalený dárek. Petr ale svou ruku nezvedl, aby ho převzal, a tak Tomáš položil dárek na stůl před něj. Petr cítil, jak mu rudnou tváře.

„Co blázníš? Tady si dárky nedáváme.“

„Mně by udělalo radost, kdyby si na mě někdo vzpomněl,“ pokrčil Tomáš rameny.

Petr roztrhl balicí papír posetý malými modrými puntíky. Z obalu vysvobodil knihu. Detektivku od Jo Nesba.

„Prý je to fakt dobrý,“ slyšel říkat Tomáše. „Není to ta řada s Harrym Holem. Ty mám přečtený všechny, co vyšly. Tuhle jsem ještě nečetl. Tak mi pak řeknete, jak se vám to líbilo.“

„Tak dík.“

Petr nechtěl Tomáše urazit vysvětlením, že žádnou knihu nečetl, ani nepamatuje. Natož detektivku. Když už si chtěl něco přečíst, sáhl po literatuře faktu, nejčastěji po memoárech politiků nebo vojevůdců. V posledních letech si ale večer většinou jenom pouštěl televizi – Eurosport nebo ČT sport. Často se pak v noci probudil na gauči, aniž tušil, jak vlastně usnul. Nikdo, kdo by mu večer řekl, ať jde spát do ložnice, už tu nebyl.

„Můžeš projít výslechy k té rvačce v hospodě na Dukle? Dneska poslali lékařskou zprávu toho chláпка, co skončil

s otřesem mozku v nemocnici. Já si musím ještě něco zařídit. A pak pojedu rovnou domů,“ Petr se zvedl od stolu, došel k věšáku a oblékl si teplou černou bundu. Pak si vzpomněl, že nechal na stole ležet knížku od Tomáše, a vrátil se pro ni.

„Tak zítra. A díky za dárek,“ mávl knihou na pozdrav a pokusil se o úsměv. Tušil, že to vypadalo spíš jako úšklebek.

O čtvrt hodiny později Petr zaparkoval u chodníku nedaleko Základní školy Studánka, kde včera navečer Elišku Drábkovou naposledy viděly kamarádky. Zůstal sedět v autě a pozoroval okolí. Měl pocit, jako by se vrátil v čase o osm lety zpátky. Nic se za tu dobu nezměnilo. Vypadalo to tu pořád stejně.

Po chvíli vystoupil a pomalým krokem se vydal k budově školní tělocvičny. Při tom se pátravě rozhlížel kolem sebe. Kolikrát se tu takhle procházel před osmi lety? Kolikrát pátral po sebemenší stopě, po důkazu, co se tady vlastně stalo?

Každý čtvereční metr širokého okolí, každý strom a keř důvěrně znal. Vnímал poklidnou atmosféru místa. Podzimní slunce už zapadalo a prodíralo se skrz holé větve stromů. Díky jejich stínům kreslilo na trávníku nepravidelné obrazce. Škola byla zasazena mezi rodinnými domy, v krásném parkovém prostředí, uprostřed stromů a zeleně. Od roku 1963, kdy byla postavena, si okolí uchovalo svůj charakter, který dnes působil provinčně, maloměstsky. Škola, jakou by chtěl pro svoje dítě každý. Přesto Petr na tomhle místě cítil nepříjemný neklid. Tohle místo pro něj představovalo záhadu. Osobní prohru. Nevyřešený případ.

Z basketbalových tréninků vycházeli jejich účastníci nenápadným zadním východem z tělocvičny do ulice Pod

Dubem, zatímco hlavní vchod do školy byl z druhé strany celého areálu. Podél asi patnáct metrů dlouhého úzkého chodníku stály dva vzrostlé stromy, napravo od cesty javor a vlevo lípa. V přístřešku pro kola bylo jedno starší horské kolo zamčené rezavým řetězem. Vypadalo, že už tady stojí dlouho.

Petr došel k proskleným dveřím do tělocvičny. Na skle byly zevnitř nalepeny dva plakáty. Na prvním, trochu vybledlém, poznal Tomáše Satoranského, hvězdu NBA. Velký nápis hlásal *Pojď hrát basket! I my jsme jednou začínali...* Druhý plakát informoval o náboru dívek do basketbalového týmu.

Náhle se dveře otevřely a ven vyšla jeho kolegyně Hana. Když ho zahlédla, zarazila se uprostřed pohybu. Než však stačila cokoli říct, ozval se Petr.

„Už mám po službě.“

Naštvaný, bojovný pohled Haně rychle vyprchal z tváře. Ramena jí poklesla, celá se během vteřiny schoulila, uvolnila napětí, které se jí v těle celý den hromadilo a kupilo stejně jako papíry s přepsanými výsledky na jejím stole, čekající, až si je všechny přečte. Jako by si konečně dovolila na chvíli nebýt ve střehu, polevit ve vyšetřovacím tempu. Podívala se unaveně stranou a zhluboka vydechla.

„Promiň. Asi to pro tebe není jednoduchý.“

Petr přijal její omluvu bez komentáře. Vydali se vedle sebe po chodníku zpět od školy.

„Máte něco?“

„Zatím to vypadá na neshody s matkou. Paní Drábková se nám přiznala, že se poslední dobou s dcerou hodně hádaly. Ve škole mi řekli, že se Elišce nedávno začal horšit prospěch. Takže útěk by leccos vysvětloval.“

Petr se podíval úkosem na Hanu. Byla o dobrých třicet centimetrů menší než on. S dlouhými blondatými vlasy zapletenými do copu vypadala téměř jako holčička. Jenže zdání klamalo, uměla být drsná vyšetřovatelka. Pracovali vedle sebe už deset let, během kterých spolu vždycky dobře vycházeli a navzájem si pomáhali. Jenže jejich vztah se loni těsně před Vánocemi nečekaně pokazil.

„Další hypotézy máte?“

Hana si znovu povzddechla.

„Jasně, samozřejmě pracujeme se všemi možnostmi. Ale sám dobře víš, že u nás ročně uteče z domova na tisíc dětí. A naprostá většina se najde. To jsou prostě data. Útěk je zkrátka nejpravděpodobnější možnost,“ trochu jako by přesvědčovala sama sebe. Nikdo si nepřál, aby tomu bylo v případě Elišky Drábkové jinak.

„Jo, to jsme si tenkrát mysleli taky,“ řekl zamyšleně Petr. Nechtěl do Hany rýpat, bylo to jen konstatování.

Chvilí šli tiše vedle sebe.

Hana vzhledla k obloze bez mraků.

„Aspoň nám tentokrát neprší,“ připomněla Petrovi největší problém tehdejšího vyšetřování. Veškeré možné stopy tehdy spláchl déšť, který vytrvale padal po celou prosincovou noc, během které se ztratila Kristýna Soukalová.

Déšť. Kolikrát si Petr říkal, jestli by bylo něco jinak, kdyby jim trochu přálo počasí. Jenže rozmary podzimu tehdy hrály proti nim.

„Popravdě, nic moc nemáme,“ otočila se Hana k Petrovi. „Ještě v noci jsme zvonili u všech kamarádek, těch, co s ní byly na tréninku, i dalších, ze školy. Jestli u někoho náhodou nepřespala.“

Petr se zahleděl na rodinné domy vzdálené od školy na padesát metrů.

„Co místní?“

„Nikdo nic neviděl. Akorát jedna starší paní měla pocit, že z okna zahlédla nějaký pár, co se objímal. Jedna z osob podle ní měla zelenou bundu, aspoň jí to tak ve světle pouliční lampy připadalo.“

„Jako Eliška.“

„Jo,“ potvrdila mu Hana. Pak se zprudka otočila k Petrovi.

„Krucinál, Petře, přece se taková holka jen tak nepropadne do země!“

„Ne, nepropadne,“ řekl zamysleně Petr. Pak se podíval dolů na Hanu, která vedle něj stála se svěšenými rameny. Oči měla červené z nevyspání a pod nimi popelavě šedé kruhy. Musela být už dobrých sedmnáct hodin na nohou.

„Měla by ses jet domů vyspat,“ poradil jí.

Stála před ním Kristýna Soukalová ve špinavé červené bundě a po umazaných tvářích jí tekly slzy. Tmavé vlasy měla mokré a rozcuchané a ruce měla zkřížené přes prsa, jako by jí byla zima. Pak se naklonila směrem k němu a začala na něj křičet. *Vykašlal jste se na mě! Zapomněl jste na mě! Proč jste mě přestal hledat?!* Její hlas duněl a k Petrovým uším jako by doléhal ze všech stran. Pak svésila ruce podél těla a Petr viděl, že má pod nimi v těle černou díru, kterou viděl skrz ni. A v té díře za ní viděl les, zlověstně tmavý, plný černých stínů, které se hýbaly a létaly a najednou prolezy dírou v Kristýnině těle a mířily přímo k Petrovi. Ze země pod ním vyrostly úzké kořeny stromů, obtočily se kolem jeho nohou a on se nemohl pohnout a jen strachy lapal po dechu. Když byly stíny z lesa téměř u něho, tak zničehonic zmizely do ztracena jako pára. Kristýnina tvář se rozostříla, a když znovu získala ostré rysy, byla to

tvář Elišky Drábkové. Přes celý obličej měla krvavý šrám, ze kterého jí až na krk stékaly tmavě rudé kapky. Červená bunda Kristýny Soukalové změnila barvu na zelenou, kterou na sobě měla Eliška. Dívčin pohled byl plný výčitek. Pak dala Eliška hlavu na stranu a zeptala se Petra: *A co já? Najdete mě? Nebo na mě taky časem zapomenete?* Náhle prudce zaklonila hlavu a začala se šíleně smát. Pusu měla plnou krve, která jí zbarvila zuby a začala jí vytékat v proudech ven, po bradě a krku na zelenou bundu. *Nikdy nás nikdo nenajde!*

Petr se trhnutím probudil a přerývaně dýchal. Tričko na spaní měl vlhké od potu. Uvědomil si, že se mu zdál sen. Nesmírně živý sen. Zběsilý tlukot srdce se mu jen pomalu zklidňoval. Rozsvítil noční lampičku a podíval se na mobil. Byly čtyři hodiny ráno. Bylo mu jasné, že už neusne. Odhrnul propocenou peřinu, vstal z postele a vydal se do kuchyně. Cestou si sundal tričko, které se mu lepilo na záda, a přehodil ho přes jídelní židli. V kuchyni zapnul kávovar a odšoural se do koupelny. Pustil z kohoutku studenou vodu, omýval si obličej a snažil se z hlavy vyhnat obraz křičících dívek, černé díry v těle a proudů krve. Vypnul vodu, osušil si obličej do ručníku a podíval se na sebe do zrcadla. Věděl, že tenhle obraz z hlavy dostat nedokáže. Naopak. Petrova nejhorší noční můra znovu ožívala. Je to tady zase. Ztracená dívka. Čtrnáct let. Zase na začátku prosince. Stejně místo. Po osmi letech. Petr neměl rád náhody.

Nevěřil, že Eliška Drábková utekla.

2.

Ráno zavolal Petr Brázda cestou z domova do práce, aby zjistil, jestli jsou nějaké novinky ve vyšetřování zmizení dívky. Nic. Policie prověřila nejbližší nemocnice, nejen pardubickou, ale i chrudimskou a královéhradeckou, jestli nehospitalizovaly zraněnou mladistvou, kterou by nedokázaly identifikovat. Hlídky v terénu od rána dál prohledávaly Studánecký les, který začínal nedaleko školy a rozprostíral se od sídliště Dubina až k Černé za Bory v jednom směru, v druhém pak až k obci Spoil. Téměř devadesát hektarů lesního porostu. Pro někoho vlastně docela malý les, ale Petr moc dobře věděl, jak zatraceně velká plocha to je, když hledáte sebemenší stopu, jakýkoliv důkaz. Povolání byli už i psodvi a policie požádala veřejnost, aby do lesa během jeho prohledávání nevstupovala.

Petr vjel krátce před sedmou hodinou do ulice Na Spravedlnosti, kde měla sídlo krajská policie. Před velkou žlutou budovou, v níž se nacházela i jeho kancelář, přibrzdil, ale nakonec na místě určeném pro služební vozidla nezastavil. Namísto toho zase zrychlil, projel celou ulicí na konec, na semaforech zabočil na hlavní silnici a vydal se přes město směrem ke čtvrti Studánka. Mezi rodinnými domy dojel až k lesu, u kterého zahlédl postavy v černých kalhotách a bundách se žlutými nápisy *Policie*.

Vystoupil z auta a pozdravil se s nimi. Na kraji lesa se pak zastavil a zahleděl se mezi vzrostlé stromy. Jak dlouho tu nebyl? To není těžké spočítat. Od uzavření případu zmizení Kristýny Soukalové se sem nikdy nedokázal vrátit. Protože ve skutečnosti vlastně nikdy uzavřen nebyl. Jak by mohl být? Chybělo jim přece to nejdůležitější. Pachtel, mrtvé tělo, vysvětlení, co se vlastně stalo. Procházka po lese by v něm jen vyvolávala pochybnosti, jestli tady před lety něco nepřehlédli. Ten les mu tehdy nedal spát. Byl jeho noční můrou a po dlouhou dobu zároveň nadějí, že právě tam něco najdou. Připadal mu jako nejsnazší úniková cesta. Jako nejlepší místo pro úkryt. Pro Kristýnu. Pro únosce.

Svižně se vydal po cestě do hloubi lesa. Za svítání přešlo a v zemi se teď drželo vlhko. Pochmurným prosincovým ránem se nesla mlha, ze které se k šedivé obloze zdvihaly vysoké koruny stromů. Rozhlížel se kolem sebe. Vypadalo to tu pořád stejně. Místo, které v teplých měsících lákalo k procházkám lidí ze širokého okolí, se během deštivého podzimu proměňovalo v nevlídné houštiny, do kterých v tu dobu většinou zavítali jen lidi venčící psy. Když Petr sešel z cesty, čvachtalo mu pod nohama spadané listí z letních dubů a olší nasáklé vodou. Okolní habry si na rozdíl od nich nechávaly své listy až do jara. Petr se vrátil na cestu, daleko se lesem dojít nedalo. Alespoň ne snadno. Tmavé kmeny stromů podél cesty vystřídalý po asi dvou stech metrech vysoké břízy. Jejich bílé kmeny prosvětlovaly prostor směrem k obloze, ale když člověk sklouzl pohledem dolů, byly pod nimi zase jen nepropustné houštiny, které teď metr po metru pročesávali jeho kolegové.

Před mnoha lety, když se seznámil s Terezou, občas sem, do Studáneckého lesa, jezdili s jejím labradorem Ringem.

Odepnuli ho z vodítka a sledovali, jak jeho mohutné tělo nadšeně cválá po okolí a zlatá srst mu v běhu povlává. Došli až do Spojila, kde si dali pivo na zahrádce místní hospody, a zamířili zase zpátky. Věděl, že jejich vztah nebyl nikdy jen harmonický, ale teď zpětně mu to připadalo jako bezstarostné období. Zdálo se mu to neskutečně dávno.

V deset dopoledne Petr konečně dorazil do kanceláře, donesl si čerstvě uvařené kafe, posadil se za stůl, zapnul počítač a podíval se na internet. *Pátrání po pohřešované dívce v Pardubicích pokračuje druhým dnem.* Kolikrát musel variaci na toto téma číst před osmi lety?

Pak si otevřel soubor s výsledkem Eliščíny matky, který vedla Hana Mrázová. Napil se z hrnku horké černé kávy a pustil se do čtení.

Hana Mrázová: Kdy a kde jste svou dceru viděla naposledy?

Ilona Drábková: Tady, doma. Asi v půl třetí přišla ze školy a zavřela se ve svém pokoji. V půl páté odpoledne pak odešla na trénink. Jako každé úterý.

HM: Pak už se vám neozvala?

ID: Ne, ona... měla se prostě večer vrátit domů. Chtěla se jít ještě učit ke své kamarádce Markétě, pak měla přijít.

HM: Chodila se k ní večer učit často?

ID: Ano, docela ano. Vlastně nevím, jestli učit, možná to byla výmluva, moc jsem po tom nepátrala. Víte, jaké je to mít dceru v jejím věku?

HM: Pobývala u ní tedy často.

ID: Ano, chodila k ní většinou po trénincích, protože Markéta bydlí v rodinném domě kousek od školy na

Studánce. Obě ale jinak chodily do školy tady, na sídlišti. Ke konci školního roku u ní pak byla ještě častěji, mají na zahradě bazén.

HM: K Markétě ale včera večer nedorazila. Ta jí zkoušela psát zprávu, ale vaše dcera jí neodepsala. Myslela si, že si to rozmyslela. Věděla jste, že má vaše dcera jiné plány?

ID: Ne... já... byla jsem přesvědčená, že je u ní. Pak jsem musela usnout u Matyáše. Já, omlouvám se... Nepochápu, jak jsem mohla usnout.

HM: Uděláme si přestávku.

HM: Musíme se zeptat na Karolínina otce.

ID: Můj manžel... On zemřel, měl před pěti lety auto-nehodu.

HM: To je mi líto.

HM: Vypínala si někdy mobil?

ID: Ne, nikdy. Naopak. Hlídala si, aby ho měla pořád nabitý. Nepamatuju se, že by byla někdy nedostupná.

HM: Měla nějakou známost?

ID: Já... Myslím, že ne. Ale nesvěřovala se mi. Neměla ráda, když jsem se jí ptala na takové osobní věci. Když jsem se jí ptala, říkala mi, že to je její věc. Její kamarádky asi budou spíš vědět...

HM: Měla někdy vaše dcera sebevražedné myšlenky?

ID: Proboha ne, měla veselou povahu. Většinu času.

HM: Nevíte, jestli si vaše dcera psala deník?

ID: Myslím, že ne.

HM: Můžeme se přesto porozhlédnout v jejím pokoji?

ID: Ano, samozřejmě.

HM: Jak dlouho hrála basketbal?

ID: Pět let, začala na něj chodit v devíti letech.

HM: Tréninky měla vždycky na Studánce?

ID: Ano. Dvakrát týdně.

HM: Potřebuju, abyste si vzpomněla na všechna místa, spojená s celou vaší rodinou nebo jen s Eliškou. Chalupa, bydliště prarodičů, místa spojená s dětstvím, oblíbené místo, místa, kde jste byli na dovolené...

Ze čtení Petra vyrušil zvonící telefon. Podíval se na displej. Neznámé číslo.

„Brázda,“ řekl do telefonu a dál se díval do počítače.

Na druhé straně telefonu bylo několik vteřin ticho.

„Ahoj, Petře,“ ozval se sotva slyšitelně ženský hlas. Hluboký, zastřený, s neobvyklou barvou, která Petrovi vždycky připadala svůdná.

„Tady Daniela. Bergerová,“ dodala volající, i když nemusela. Petr moc dobře věděl, kdo to je. Zavřel oči a zhluboka se nadechl.

„Ahoj, Danielo. Máš jiný číslo.“

„Jo, vlastně už pár let. Nechtěl bys... Neměl bys čas stavět se na kafe? Jsem do zítřka sama doma.“

Petr se podíval na nástěnné hodiny.

„Stavím se ve tři, hodí se ti to?“

„Jo, určitě, hodí. Díky,“ odpověděla stále téměř šepem a ukončila hovor.

Zadíval se na displej mobilu. Nepřekvapilo ho, že mu zavolala. Už od včerejšího dne na ni taky myslel.

Přesně ve tři hodiny odpoledne Petr zaparkoval před kovovou branou, která vedla do udržované zahrady, v níž trůnila moderní prosklená vila. Když vystoupil a zazvonil na zvonek s mosaznou cedulkou, na které bylo vyryto *Berge-
rovi*, brána se neslyšně otevřela dokořán. S rukama v kapsách zamířil po dlážděné příjezdové cestě směrem k domu. Rozhlížel se kolem sebe.

Všechno bylo dokonale upravené. Keře byly před nadcházející zimou pečlivě zastřížené, listí shrabané. Na lehce zažloutlém trávníku stála kousek od domu menší fotbalová branka. Přesto jako by tu chyběl život. Všechno působilo pustě, opuštěně. Jediným dokladem něčí přítomnosti byl fotbalový míč, zakutálený u nízkého rozložitého tisu s větvemi hustě obsypanými tmavě zeleným jehličím.

Když došel před dům, vchodové dveře se neslyšně otevřely. Stála v nich Daniela. Byla to stále velmi krásná žena, ale poslední roky se na ní podepsaly. Přestože o sebe určitě nechala pečovat v nejlepších salonech ve městě, drobné vrásky kolem očí a úst se jí prohloubily, tváře trochu propadly a v jejím pohledu zůstalo prožité utrpení, které se časem proměnilo v trvalou každodennost, i když čas už obrousil nejostřejší hrany bolesti.

Když jí pohlédl do očí, pousmála se.

„Pojď dál,“ pozvala ho a otočila se k němu zády. Zul si boty a následoval ji do velké kuchyně. Rozhlédl se kolem sebe. Vládla tu sterilní čistota a minimalismus.

„Dáš si kafe?“ zeptala se, aniž se k němu otočila.

„Dám, díky.“

Daniela v kávovaru pustila program na dvě malá černá espressa. Hrnky pak položila na táč, přidala k nim skleničky s vodou a talířek s několika barevnými makronkami,

i když musela vědět, že se jich ani jeden z nich nedotkne. Zamířila ven z kuchyně a Petr šel za ní.

Usadili se v obývacím pokoji s impozantním výhledem přes velký prosklený portál do zadní části zahrady. Přímou za ním byla terasa a zapuštěný bazén, který lemovaly vzrostlé bambusy a vytvářely nepropustnou přírodní stěnu. Ve velkém betonovém květináči na okraji terasy rostla himálajská bříza, v tomhle ročním období holá, bez listů. Většina rostlin v zahradě však byla celoroční, aby si obyvatelé domu mohli užívat po celý rok pohled do zelené zahrady: fotinie, stálezelené magnolie, ale i krásné vysoké borovice s holými kmeny a pečlivě tvarovanými bohatými korunami. Petr si je pamatoval minimálně o dva metry menší. Naposledy tu byl před necelými osmi lety.

„Bylo by jí dvacet dva,“ přerušil Petrovy myšlenky Danielin tichý hlas. Obrátil pozornost zpět do místnosti. K jejím slovům. Ke sdělení, které mu jimi říkala. Na malý okamžik pocítil nevýslovný smutek. Zlomek toho, co musela cítit Daniela. Už tolik let. Uvědomil si, proč je tady, proč mu Daniela zavolala. Všechno bylo najednou zase zpět.

„Občas přemýšlím nad tím, jakou by si asi vybrala vysokou školu,“ pokračovala zamyšleně Daniela, aniž čekala na Petrovu reakci. „Když byla malá, chtěla být veterinářkou, ráda se starala o zvířata. Ale v době, kdy se ztratila... Vlastně nevím, co bylo jejím snem. Kluci byli malí a Týnce jsem se dost nevěnovala,“ v jejím hlase zazněly jako osten ostré výčitky, stejné, jaké od ní slyšel už tolikrát před osmi lety. Stále nedokázala odpustit sama sobě. Možná to nedokáže nikdy. Pohled upírala někam za Petra a prsty jedné ruky pomalu otáčela snubním prstýnkem na druhé ruce. Petr nepochyboval, že byl drahý. Všechno kolem Daniely bylo drahé a luxusní. Ale štěstí jí to nepřineslo.

„Byla v pubertě, i kdyby ses jí chtěla věnovat víc, nestála by o to,“ pokusil se ji Petr utěšit.

„Možná, ale aspoň jsem se mohla víc snažit.“

Oba se zase odmlčeli. Daniela sklonila hlavu a zamyšleně pozorovala podšálek na konferenčním stolku.

„Čekal jsem, že se ozveš.“

Daniela prudkým trhnutím zvedla hlavu k Petrovi.

„Takže tam je spojitost?“ Její dosavadní klid byl tentam. V tváři se jí náhle zračila hrůza. Hrůza, že to tu bude zase nanovo.

„Ne, není. Popravdě, vypadá to zatím na útěk z domova,“ řekl navzdory svému přesvědčení Petr.

„Aha.“ Daniela si viditelně oddechla a těkavě se rozhlédla po místnosti, jako by něco hledala. Možná ztracenou nit předchozích myšlenek. Klid, který na malý okamžik ztratila.

„Pořád chodím na psychiatrii. Denně beru prášky, bez nich bych nic nezvládala.“ Danielin hlas zněl zase klidně a melodicky, jako by mu oznamovala nějakou běžnou věc. Pak se natáhla po sklenici s vodou a Petr si všiml, jak se jí lehce chvěje ruka. Její klidný hlas byl zřejmě jen iluzí pro okolí. Možná i pro ni samotnou.

Petr se zadíval na několik foto rámečků na krbové římsě v rohu pokoje. Na třech z nich byli zachyceni dva stejní světlolasí chlapci v různém věku: batolata vykuleně hledící do fotoaparátu, malí školáci s aktovkami na zádech a nadšeným úsměvem a o několik let starší děti ve fotbalových dresech a kopačkách. Napravo od nich, kousek stranou, stál rámeček větší než ostatní. V něm byl portrét pohledné tmavovlasé dívky. Nápadně se podobala ženě, která seděla naproti Petrovi.

Daniela sledovala Petrův pohled.

„Byla mi hodně podobná, vid’?“ řekla, jako by tušila, na co Petr myslí. „Zato kluci jsou po Markovi. Teď v říjnu jim bylo jedenáct. Co se tenkrát dělo, si nepamatují.“ Na chvíli se odmlčela. „Pro Marka to taky nebylo lehký. Všechny nás to hrozně poznamenalo. Člověk ale musí jít kvůli dětem dál.“ O svém bývalém muži Radomírovi, Kristýnině otci, se Daniela nezmínila. Možná to pro ni bylo příliš bolestné. Možná mu to pořád kladla za vinu.

Ještě chvíli si povídali o chlapcích, o tom, co dělají, o tom, jak se daří Daniele. Nikdo z nich už ani slovem nezmínil právě probíhající vyšetřování, pohřešovanou Elišku Drábkovou. Oba se tomu snažili vyhnout, a přitom oba dobře věděli, že právě kvůli ní mu Daniela zavolala. To téma se nad nimi vznášelo jako křehká bublina a oni se báli, že až praskne, tak oťrese jejich klidem, Danieliným životem, který byl konečně zase docela normální, i když normální vlastně už nikdy být nemohl.

Po půl hodině se Petr zvedl z širokého křesla.

„Půjdu.“

Daniela odnesla táč s prázdnými hrnky od kafe a ne-
tknutými makronkami do kuchyně a pak ho doprovodila ke dveřím.

„Děkuju, že ses zastavil.“

„Kdybys cokoliv potřebovala, zavolej,“ rozloučil se s ní Petr.

Daniele se náhle rozšířily oči a na několik vteřin se jí v nich objevilo čiré zoufalství. Hluboké, nervydrásající. Petr to nevydržel a odvrátil od ní zrak.

„Já to znovu nezvládnou. Jestli tím vším budeme muset procházet znovu, prostě to nezvládnou,“ řekla roztřeseným hlasem, ani trochu se nepodobal tomu klidnému, kterým na Petra promlouvala poslední půlhodinu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Studánka***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.